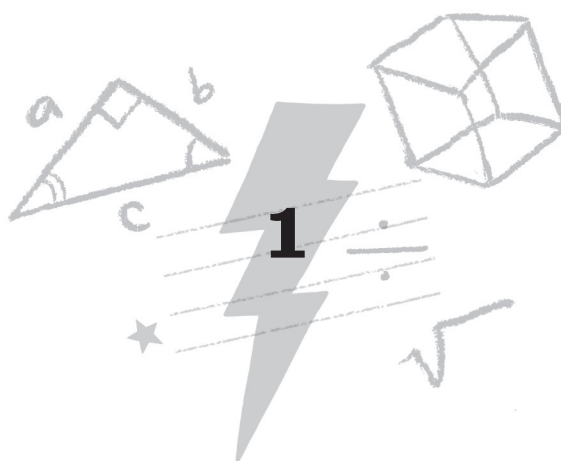

Nu-mi amintesc momentul care mi-a schimbat viața acum patru ani. Să-i spunem un efect secundar al faptului că te lovește fulgerul. Descărcarea aceea de electricitate mi-a ars o mică gaură în memorie. Și mi-a rebobinat creierul, transformându-mă în Lucille Fanny Callahan, geniu matematic.

Mi s-a povestit de 42 de ori cum m-a lovit fulgerul, așa că e aproape ca și cum mi-aș aminti chiar eu. O văd perfect: sunt la complexul de apartamente Pârâul de Cristal, unde locuiam atunci împreună cu Nana. (Nu există un pârâu adevărat, complexul are în față doar o fântână mare și murdară.) Mă joc afară cu o fată pe care o cheamă Cecelia, când se pornește o furtună cu tunete. Locuim în Carolina de Nord

și aici sunt mereu furtuni primăvara și vara. Ne uităm din spatele unei magazii cu unelte. Din cine știe ce motiv, eu mă cațăr pe gardul din plasă de sârmă. Poate că eu cea de 8 ani eram o vitează; eu cea de 12 ani categoric nu mai sunt.

Fulgerul lovește gardul, iar electricitatea curge prin inelele metalice și apoi prin mine. Un pic de curent sare chiar din mine până la Cecelia. Cad la pământ, fără cunoștință. Cecelia doar cade și-atât. Fuge și cere ajutor. Joe, tipul de la întreținerea clădirii, îmi aplică un defibrilator, căci electricitatea din fulger mi-a oprit inima. Electricitatea din defibrilator o pornește din nou.

Îmi amintesc spitalul și arsurile negre de pe mâinile mele palide. Îmi amintesc cum mă prefăceam că dorm în timp ce Nana se ruga lângă patul meu. Am stat în spital numai 1 noapte. Doctorii mi-au făcut toate investigațiile. Au spus că inima mi-a adormit între 2 și 5 minute. (Urăsc faptul că nu știe nimeni numărul exact.) Mi-au spus că am avut noroc și că o să mă fac bine. Că în câteva zile revin la normal. Dar doctorii se înșală uneori.

O săptămână mai târziu, Nana și cu mine ne uitam la televizor și a apărut o reclamă la o afacere cu vânzări de mașini la mâna a doua. Bărbatul din reclamă striga, deci am fost nevoită să-i dau atenție.

— Înseamnă 359 de dolari pe lună timp de 48 de luni, oameni buni! spunea el tare de tot. Nimeni nu-i mai grozav ca Frank Fontana. Nimeni!

— 17 232, i-am strigat eu drept răspuns.

— Poftim? a întrebat Nana.

— Atâta costă mașina, am zis eu.

— Ai citit pe ecran?

— Știu pur și simplu. 359 ori 48 înseamnă 17 232.

Nana s-a încruntat și a clătinat din cap. Pe urmă s-a ridicat și a căutat un calculator.

— Care erau numerele alea? m-a întrebat.

I-am spus, iar ea le-a tastat.

— Și rezultatul?

— 17 232.

— Ai dreptate.

Părea surprinsă. Eu nu eram surprinsă, dar cred că ar fi trebuit să fiu. Adică eram abia în clasa a doua și încă învățam adunarea și scăderea.

Nana a închis televizorul.

— Cât face 99 înmulțit cu 88?

— 8 712. Putem mânca în seara asta de la McDonald's?

Nana nu m-a băgat în seamă, mi-a dat altă problemă de matematică și pe urmă alta. Folosea numere tot mai mari, cu tot mai multe cifre. Dar pentru mine nu era greu niciodată.

Doctorii numesc ce am eu „sindromul dobândit al savantului”. *Savant* înseamnă că priceperea mea la matematică e mult mai mare decât ar fi normal, iar *dobândit* înseamnă că nu m-am născut cu abilitatea asta sărită de pe fix. Am

dobândit-o pentru că mă țineam de un gard din metal în timpul unei furtuni cu fulgere. Cecelia n-a căpătat niciun fel de puteri speciale. Curând după aceea, n-am mai fost prietene. Eu eram ocupată să-mi înțeleg noul creier și pe urmă, în toamnă, Nana și cu mine ne-am mutat.

Sindromul dobândit al savantului e provocat de o leziune a creierului. Nu pot spune asta de față cu Nana. Ea crede că-i o minune. Unchiul Paul preferă s-o considere o superputere, ceva ca dintr-o carte cu benzi desenate sau dintr-un film. În realitate, însă, am o leziune pe creier. O parte din emisfera mea cerebrală stângă nu mai funcționează și de aceea emisfera dreaptă lucrează suplimentar.

Boala mea e foarte rară. N-am mai cunoscut pe nimeni care să sufere de ea. La femei e încă și mai rară, iar la copii e rară de tot. 1 dintre doctorii mei, dr. Emily Bahri, e specialistă în sindromul savantului. A lucrat cu o doamnă care poate face desene atât de realiste, încât seamănă cu fotografiile, și cu un individ în stare să vorbească orice limbă după ce a auzit-o de numai de câteva ori. Sunt singurul ei pacient cu sindromul dobândit al savantului. Cu ani în urmă, dr. Bahri s-a ocupat de un tip care, după ce s-a lovit cu capul de fundul piscinei, a început dintr-odată să cânte la pian. Și nu făcuse nici măcar o lecție. Dar tipul respectiv a murit între timp de bătrânețe.

Creierul meu ca un super-computer poate face mai mult decât adunări, scăderi, înmulțiri și împărțiri (funcții deloc

mai impresionante ca ale unui calculator de 3 dolari). Pot calcula și calendarul. 14 ianuarie 1901 a fost într-o zi de luni. 2 iulie 1975 a fost miercuri. 30 septembrie 2055 va fi o zi de joi. (Și Google poate calcula asta, și aproape la fel de repede.)

Eu văd matematica. Fiecare număr are propria lui culoare, propria lui formă. Cifra 5, de exemplu, seamănă cu un jeleu în formă de bob de fasole de culoare maro-roșcat, culoarea noroiului din Carolina. Numărul 12 este un set de pătrate de culoare crem. Numărul 47 este un oval portocaliu-fosforescent. Numerele prime au margini curbate. Numere non-prime au margini dure.

Culorile și formele fac jocul cu numere să fie amuzant și eu pot găsi modele în orice, de la indicii bursieri, până la jocurile de baseball și prețul cerealelor. Nanei îi place să se târguiască la cumpărături.

Pe lângă asta, pot memora numere. Îmi amintesc orice set de numere pe care îl văd sau îl aud, de la plăcuțe de înmatriculare, la numere de telefon și până la zecimalele lui pi (π).

Pi este constanta mea preferată din matematică. Dar pentru că zecimalele de după virgula lui pi pot să se întindă la nesfârșit, îmi permit să le recit doar pe primele 314.

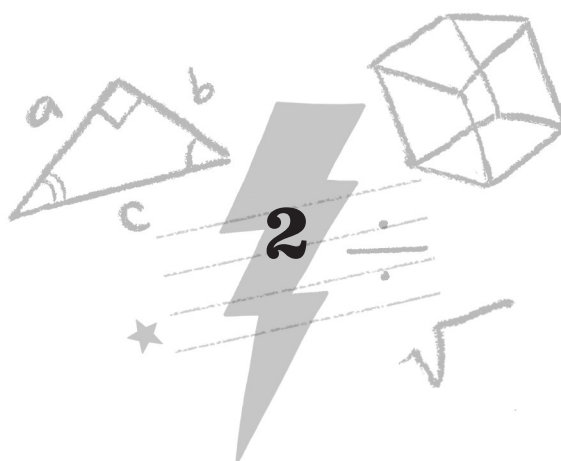
$\pi=3,141592653589793238462643383279502884197169399375105$
 $8209749445930781640628620899862803482534211706798214808$
 $651328230664709384460955058223172535940812848111745028410$

270193852110555964462294895493038196442881097566593344612
847564823378678316527120190914564856692346034861045432664
821339360726024914127372458700660631

Zecimalele astea mi se repetă în creier chiar și când nu vreau. Ca un cântec care ți se tot învâрте în minte. Numai că pentru mine e tot timpul același cântec. Unul incredibil de enervant și totuși frumos.

Să fii savant are și minusuri. De exemplu, tipul care s-a lovit cu capul de piscină și pe urmă știa să cânte la pian. A rămas orb după accident. Eu n-am orbit, dar am problemele mele. Oamenii care fac cunoștință cu mine se așteaptă să-i vadă pe Einstein sau pe Maryam Mirzakhani (dacă sunt la curent cu geniile recente ale matematicii). În loc de asta, se aleg doar cu Lucy cea ciudată. Fata care nu se poate așeza fără să te oblighe să te uiți la ea, din cauză că trebuie să se așeze de 3 ori. Fata care mai degrabă îți calculează vârsta în ore, decât să vorbească despre ce te pasionează pe tine. Fata care nu iese niciodată din casă fără o provizie de șervețele antibacteriene și dezinfectant pentru mâini.

Spre norocul meu – și al tuturor celorlalți – rareori sunt nevoită să cunosc oameni. Sunt un geniu retras.

Nana și cu mine stăm pe canapea și ne prefacem că nu așteptăm să auzim soneria. Unchiul Paul a spus că ajunge cândva după ora 16:00. Nu-i decât 16:11. Practic vorbind, n-a întârziat și nici nu va întârzia, chiar dacă nu apare zile întregi.

Ne uităm la un concurs de la televizor în care niște oameni aleargă în jurul unei băcănii. Îmi plac concursurile televizate. Au întotdeauna puncte sau prețuri de calculat.

O bătaie în ușă. În sfârșit.

Sar de pe canapea și deschid înainte să se ridice Nana.

Unchiul Paul stă în dreptul ușii cu o geantă pe umăr. Poată haine obișnuite – tricou, blugi, adidași –, nu uniforma de marină.

— Ia uite-o, zice el și pune geanta jos. Geniul meu preferat și viitoare câștigătoare a Premiului Nobel.

Îi sar în brațe.

— Mi-a fost dor de tine.

Miroase a săpun și a copaci.

— Și nu se acordă Premiul Nobel pentru matematică. Eu o să câștig Medalia Fields.

I-am mai spus asta. Cred că uită în mod intenționat.

Când îi dau drumul, vine Nana să-l îmbrățișeze. Cu capul ei acoperit cu păr blond, prin care se zăresc șuvițe cărunte, nu-i ajunge nici măcar până la umeri.

— Bună, mamă.

Unchiul Paul o strânge în brațe atât de tare, încât ei i se desprind tălpile de podea.

Când intră în sufragerie, îi ofer un puf de dezinfectant pentru mâini din sticla pe care o țin lângă ușă. Îl folosesc și eu.

— Mulțumesc.

El se uită prin apartament. Nana și cu mine locuim aici doar din ianuarie. De 193 de zile.

Nana îl trage pe unchiul Paul pe canapea. Îl studiază de parcă ar căuta vreo stricăciune. Mie mi se pare la fel, doar că i s-a înroșit pielea albă de la soare.

Mă duc pe scaun ca să le ofer un pic de spațiu.

Mă așez.

Mă ridic în picioare.

Pe urmă mă așez.

Și mă ridic din nou. În cele din urmă, mă așez de tot.

— Tot mai dansezi dansul tău caraghios, spune unchiul Paul.

— N-o tachina, zice Nana și-l strânge de braț.

— N-o tachinez. E drăgălașă. La fel cum spunea spaghetti pe vremuri. Psa-ghe-te.

Îmi face cu ochiul.

— Acum pot să spun bine spaghetti.

Pot pentru că mi-au crescut dinții din față. Dar nu pot să mă așez pur și simplu, nici să stau în picioare fără să mă mișc.

— Așadar..., zice Nana, punând o întrebare pe care n-o poate exprima în cuvinte.

— Mă duc la Twentynine Palms. În California.

— Of, slavă Domnului.

Nana își face semnul crucii și-și împreunează mâinile într-o rugăciune scurtă. De obicei, rugăciunile ei sunt mult mai lungi. De exemplu, când se ruga ca unchiul Paul să nu mai trebuiască să se întoarcă în Orientul Mijlociu. A fost deja în Afganistan de două ori.

— Ce nume grozav, zic eu. Douăzeci și Nouă de Palmieri. Urmează să locuiești într-un număr prim.

Mi-ar plăcea să trăiesc într-o localitate care are un număr în nume. În Carolina de Nord există una care se numește Five Points, dar Nana spune că nu ne putem muta la 2 ore depărtare numai pentru că-mi place mie numele.

— Număr prim, da? Trebuie să fie un semn. Nu-iașa, mamă?

Îi face cu ochiul.

Nanei îi place când universul îi trimite semne că urmează să se întâmple lucruri bune.

Unchiul Paul ne povestește despre noul lui post și despre iubita lui care locuiește în apropiere de Washington D. C. Ne arată fotografii din telefon – majoritatea cu iubita. Îi dă Nanei o eșarfă de mătase și o pungă cu lemnul-dulce care-i place ei, luat de la magazinul din baza militară – e german. Eu primesc un medalion în formă de fulger pe un lăntișor de argint.

— Fulger. Semnul tău norocos, zice unchiul Paul ajutându-mă să-l pun la gât. Ce nu te omoară te face mai puternic. Așa-i?

— Nu ți-aș recomanda să fii lovit de fulger. În America, fulgerul omoară în medie 47 de persoane pe an și rănește grav mai multe sute, poate mii.

Spre dezamăgirea mea, guvernul ține o evidență exactă doar a celor care mor.

— Bine că știu, zice el. Nu vrei medalionul?

— Ba da, îl ador. Mulțumesc.

Îl frec între degetul mare și arătător. Trebuie șters cu dezinfectant, dar mi se pare nepolitic. Îl șterg, totuși.

— Ia spuneți, doamnelor, ce se mai întâmplă pe frontul de acasă? Întrebă unchiul Paul. Dar stați puțin. Mai întâi, Lucy, ce vârstă am?

— 11 881 de zile.

— Și?

Mă uit la ceas.

— 19 ore și 7 minute.

El râde. Dacă era oricine altcineva, m-aș fi simțit jignită că îmi consideră priceperea la matematică o șmecherie bună pentru petreceri.

— Ești a naibii de nemaipomenită.

— Ai grijă cum vorbești, îl avertizează Nana.

— Chiar aveam grijă cum vorbesc, zice el și o sărută pe obraz. Iartă-mă, mamă. Acum, serios, ce-ați mai făcut?

— Eu tocmai am terminat liceul.

— Serios? N-ai decât 10 ani.

— Am 12.

— Impresionant, face el semn cu degetul mare în sus.

— E exagerat de impresionant, zice Nana. N-ar trebui să te duci mai întâi la liceu, înainte să-l termini?

Îmi dau ochii peste cap, cu toate că Nana are oarecum dreptate. Fiindcă practic vorbind, n-am urmat toate clasele și toate cursurile.

— Am îndeplinit toate cerințele învățatului la domiciliu. Am trecut testele GED¹ și...

— Iar la SAT² a obținut un punctaj perfect, îmi termină Nana gândul.

— Da! În fine, asta la secțiunea de matematică.

¹ *General Equivalency Diploma*, un fel de echivalent al examenului de bacalaureat (n. tr.).

² *Scholastic Aptitude Test* este un test frecvent solicitat de către universitățile din SUA pentru a măsura performanța elevilor și a le evalua aptitudinile în vederea admiterii la facultate (n. tr.).

M-am descurcat bine și la testele de citit și de scris.

Nana clatină din cap.

— Se pricepe să treacă testele.

— Felicitări, Luce. Și ce urmează pentru tânăra noastră genială? Harvard?

— N-o stârni, zice Nana.

— Vreau să urmez cursuri de facultate online. Adică... le urmez deja de 2 semestre, dar sub numele Nanei. Așa, de distracție.

— Am 15 credite universitare, zice Nana și stă mai dreaptă.

— De-acum le voi putea urma în numele meu.

— Asta-i nemaipomenit, Luce. Poate te înscrii la Universitatea de Stat din Carolina de Nord. Eu acolo m-aș fi dus, dacă eram deștept ca tine.

— Nu se duce nicăieri, zice Nana. Îți imaginezi o fată de 12 ani locuind în căminele studențești?

— Pot să fac totul online. Dacă mă lasă Nana.

Ea oftează zgomotos.

— Nu poți face chiar totul online.

— Nu contează, zic eu, pentru că nu vreau să ne certăm din nou pe tema asta.

Unchiul Paul se uită la Nana și pe urmă la mine.

— Care-i treaba?

— Nana vrea să mă duc la școala publică.

— E prea deșteaptă pentru o școală obișnuită. Eu am urmat o școală obișnuită.

Unchiul Paul se poartă ca și cum n-ar fi deștept, dar nu-i adevărat. Știe geografie și istorie mai bine decât toți cei pe care i-am cunoscut vreodată. E deosebit de priceput la *Știi și câștigi!*. I-am calculat eu scorul ultima oară când ne-am uitat împreună la concurs. A răspuns de 11 500 de dolari.

Nana clatină iar din cap.

— Întreab-o când a ieșit ultima oară din apartament.

— Lucy, spune unchiul Paul imitând vocea Nanei. Când ai ieșit ultima oară din apartament?

Ridic din umeri, prefăcându-mă că nu știu răspunsul.

— Lucille? zice el.

— Acum vreo 4 săptămâni.

Sună mai bine decât acum 32 de zile. M-am întâlnit cu doctorul creierului meu pe 25 iunie.

— Vezi? oftează Nana.

— Poate că mă înșel.

Nana râde.

— Ar fi pentru prima oară.

Unchiul Paul nu râde.

— Nu poți sta ascunsă în apartament. Cum rămâne cu prietenii? Dar cu aerul curat? Probabil că are deja deficit de vitamina D.

— Am prieteni și am vitamina D din belșug. Iau un drajeu cu vitamine în fiecare dimineață.

— Câți?

— Câte vitamine?

— Prieteni?

— Păi...

E un răspuns greu de calculat. Ce înseamnă să-ți fie cineva prieten? Să te intereseze aceleași lucruri? E nevoie să petreceți împreună o cantitate minimă de timp? Trebuie să te considere prieten și cealaltă persoană?

Nana se scarpină la ceafă.

— Cred că ăsta este adevăratul...

— Patru! strig eu. Am 4 prieteni.

— Cine sunt? întreabă Nana.

— SquareHead314, HipHypotenuse, Numberlicious și GregS77.

— Poftim? râde Nana, dar eu nu glumesc. Ăștia sunt oameni?

— Da, sunt prieteni online. Îi cunosc de pe forumurile de matematică și de pe site-urile cu meditații.

— Știi ceva despre ei? întreabă unchiul Paul clătînând din cap.

Familia face front comun împotriva mea.

— Știu că SquareHead314 e mare expert în ecuații diferențiale. El... sau ea... poate să explice lucrurile în termenii cei mai simpli.

— El sau ea? întreabă unchiul Paul.

— Nu fi sexist. Fetele sunt la fel de bune ca băieții la matematică. Nu am de ce să presupun că SquareHead314 e băiat.

E rândul meu să clatin din cap.

— SquareHead nu ți-e prieten și nici măcar nu știi dacă-i el sau ea, spune unchiul Paul și-și trece palmele peste părul tuns deosebit de scurt (poate de 3,18 mm).

— Ce-ați vrea să fac? Nana mi-a spus să fiu atentă pe internet. Încerc să nu pun întrebări personale.

— Lucy, nu-i cunoști pe oamenii ăștia. Nu te-ai întâlnit niciodată cu ei. Nu-ți sunt prieteni, zice Nana.

— Vrei să-i invit aici?

— Nu! se răstește Nana. Oamenii ăștia ar putea fi ucigași. Mai ales Greg77. E clar că nu are imaginație.

— E Greg-S-77. Și e expert în Teoria corzilor.

— Ce-i asta? zice Nana, apoi ridică mâna: Nu contează.

— Mamă, cum ai permis să se întâmple asta? Întrebă unchiul Paul. Lucy are nevoie să stea în preajma altor copii. N-o poți ține încuiată aici.

— Ai dreptate. Am încuiat-o într-un turn și n-am lăsat-o să iasă niciodată. Va trebui să-și lase părul să crească și să fugă pe fereastră, în caz că o să vrea vreodată să plece. Te rog, Paul.

Ar fi un moment potrivit să spun: Nu da vina pe Nana. Sigur, ea e cea care m-a retras din școala primară după clasa a 2-a. Dar nici eu n-am mai vrut vreodată să mă întorc. Nana a încercat. Anul trecut m-a obligat să mă duc la orele de sport de la YMCA. Le-am urât. Ceilalți copii le urau și ei. Cred că am bătut mingea de baschet de 3 ori. Și am sărit

coarda de 3 ori. Sau am fugit de 3 ori în jurul terenului. De fapt, urăsc să alerg în jurul stadionului de oricâte ori ar fi. Oamenii nu mă înțeleg și eu chiar n-am nevoie de distracții.

În loc de asta, zic:

— Nana n-a mai fost la doctor de peste 2 ani. Mai exact, de 741 de zile.

— Poftim? spune Paul.

— Ce legătură are asta?

— Mamă, trebuie să ai grijă de tine.

Nana și unchiul Paul se plimbă încolo și-ncoace. Eu mă extrag fără zgomot și duc geanta unchiului Paul la mine în cameră. Îl las pe el să doarmă acolo în timpul weekendului.

Mă loghez pe calculator.

FataFulger: Hei, prieteni, m-am întors.

SquareHead314: Super. Vorbim despre geometrie fractală.

Poate că SquareHead314 și ceilalți nu-mi sunt prieteni *prieteni*. Dar împărtășim aceeași dragoste pentru matematică. Poate că-i destul.

Viața e ca o ecuație, iar a mea e una perfect echilibrată.

Nana + unchiul Paul + matematica = fericire.

Poate că alți oameni au nevoie să adauge prieteni, sporturi, bani sau altceva în ecuația asta, dar a mea e deja rezolvată.